

Oli silloin iltapäivä,
syystuuli kohisi, pauhas.
Sade rankka, aallot nousi.
Kuru-laivan lähtöhetki.
Monet matkalla mukana.
Pursi uhmaten aloitti,
korskeana, ylpeänä.
Läksi syksyn harmaudessa
vasten aaltoja, kareita.

Syksy järveä sävytti.
Yläpilvet tummenivat,
aallot taivasta tavoitti.
Tuuli yltyi laulamahan,
ärjähteli äksympänä.
Pyörteet pärskyi päälletysten,
vyöryivät kohisten vuokset.
Lauloi laineet, myrsky mylvi.
Taivas ulvoen ujelsi.

Kuru-laiva taistelussa.
Voimakkaampi tuulten henkäys,
luonnon mahti, järven vimma.
Kuru-laiva taistelussa.
Mahtavampi myrskyn voima.

Kohtalona haaksirikko.
Näsijärven murheen hetket.
Aallot laivaa korkeammat.
Valtavat vesien määrät
otti laivan valtahansa
nurin pyyhkäisi aluksen.
Virttä julmaa tuulet toivat.
Tuli viesti kuolemalta.

Raatajat hädänalaiset
armoilla tuhoisan myrskyn.
Huusivat he kauhuissansa:
Älä hylkää meitä taivas,
elää vielä tahtoisimme!

Ei apua silloin saatu.
Vesi kylmää jäätäväistä.
Moni uupui kohmeisena,
helmaan järven raukenivat.
Hukkuivat syliin syvyyden.

Apu maallinen katosi,
Näsijärven hauta aukes,
uneen viimeiseen nukutti.
Vei heidät Satamaan Rauhan.

Polvillensa vaipui neito,
surmaa laivassa odotti
kuolemasta tietoisena.
Katsoi suoraan taivaasehen,
lausui viimeisen rukouksen:
Luojani lepoosi laske,
syliin lapsesi otathan
siellä taivahan kodissa.
Tiedän sinne saapuvani.

Vesi nousi kyyneleistä.
Rannat itkien valitti.
Ja hämärtyi syyskuun ilta.